

'Elk kind wil zijn ouders evenaren'

December is een maand van terugkijken en bespiegelen. In dit Notariaat Magazine vertellen daarom vier notarissen wat hen bezighoudt en wat hen bezielt.

TEKST Miek Smilde | FOTO Truus van Gog

Zijn kamer was heel groot, wel twee keer zo groot als die van mij en hij had ook een enorm bureau. Het was een typisch notariskantoor, met zo'n hoge marmeren hal en dubbele deuren met een klink waar ik nauwelijks bij kon. De entourage maakte veel indruk op mij, als kind. Toen hij in dat pand als notaris begon, lag de praktijk van zijn voorganger op z'n gat. Hij heeft in z'n eentje alles vanaf de grond af weer opgebouwd. Nu werkt hij samen met advocaten en heeft hij vestigingen in twee steden. Ik vind dat echt bewonderenswaardig. Inspirerend.'

'Mijn vader sprak thuis nooit over zijn werk, maar ik deed wel eens klusjes op zijn kantoor. Het archief opruimen, in de kelder. Ik kan die mufte geur nog ruiken. Ik wilde aanvankelijk notaris worden omdat mijn vader dat was.

Even heb ik gedacht aan architectuur, het werd toch het notariaat. Hij heeft het nooit uitgesproken, maar ik denk stiekem dat mijn vader dat wel leuk vond. Naarmate de studie vorderde, gingen we ook meer over het vak praten. Nu praten we er veel te veel over. Mijn vrouw is kandidaat-notaris geweest, mijn schoonvader is oud-notaris, mijn vader is notaris. Mijn moeder en mijn broer vinden het wel eens wat te veel van het goede.'

'Ik geloof dat je als kind minimaal je ouders wilt evenaren. Als oudste zoon spiegel ik me zeker aan mijn vader. Hij heeft zijn praktijk eigenhandig opgebouwd, ik probeer op mijn beurt een bijdrage te leveren aan het in stand houden van dit kantoor. Dat heeft nu echt prioriteit. Door het inklappen van de vastgoedmarkt, is niets in het notariaat vanzelfsprekend meer, dat ervaren wij ook. Aan de andere kant heeft de marktwerking ervoor gezorgd dat de notaris meer in de maatschappij staat dan vroeger. Het vak is menselijker geworden, vind ik, omdat de notaris nu echt wordt gedwongen met zijn cliënten mee te denken. Ik vind dat leuk. De ziel van mijn werk zit in de mensen die hier aan tafel zitten. Het nadeel van de markt is wel dat je sneller wordt gemangeld door de belangen van anderen. Wie zich vervolgens laat verleiden tot een te sterke tariefsdaling dreigt zijn geloofwaardigheid te verliezen en dan wordt het steeds moeilijker de rug recht te houden.'

'Mijn praktijk richt zich vooral op familierecht

en de fiscale aspecten daarvan. Ik heb veel Nederlanders en Belgen als cliënt en adviseer hen onder andere over de belastingtechnische voordelen die ze kunnen behalen door gebruik te maken van de verschillende wettelijke regimes. Belgen zijn heel beleefd, heel voorkomend. Daar houd ik van. Rekeningen zijn nooit een probleem, omdat ze begrijpen dat het in dit soort zaken echt gaat om mijn expertise. Om die reden heb ik ook nooit overwogen naar het westen te gaan. Ik vind de omgangsvormen daar niet prettig. Hier in Brabant gunnen de mensen elkaar meer, in het westen is het meer ieder voor zich.'

'Ik ben katholiek opgevoed en mijn drie dochters zijn ook gedoopt. Ik weet niet of ik mijn oudste dochter nog communie laat doen, maar desondanks vind ik mijzelf wel echt katholiek. Ik geloof dat er iets is na dit leven, anders is het leven nutteloos en dat weiger ik te accepteren. Mijn gezin speelt daarin een heel grote rol. Als ik geen kinderen zou hebben, zou ik volstrekt gedemotiveerd raken en vastlopen. Een groter huis, een dikkere auto, nog een extra vakantie, daar gaat geen enkele bezieling van uit. Dat hoop ik mijn dochters ook mee te geven. Respect hebben voor andere mensen en niet leven voor jezelf alleen. Dat Brabantse. Mensen iets gunnen.'

Jeroen Beijssens (34) is notaris bij Daamen notarissen in Tilburg. Hij is getrouwd en heeft drie dochters.

'De mens is de bezieling'

December is een maand van terugkijken en bespiegelen. In dit Notariaat Magazine vertellen daarom vier notarissen wat hen bezighoudt en wat hen bezielt.

TEKST Miek Smilde | FOTO Truus van Gog

'Een van onze vakantiemedewerkers studeert op het ogenblik notarieel recht. Ze vond het zo boeiend wat op kantoor gebeurde, dat ze een toekomst voor zich zag. Dat is bezieling. Het vervult me van trots dat iemand door mijn werk op die manier is geïnspireerd.' 'Het is altijd mijn streven geweest voor mijzelf te kunnen zorgen. Daarom koos ik bewust voor rechten, na een korte tijd Frans te hebben gestudeerd. Aanvankelijk had ik de droom internationaal recht te doen om later overal ter wereld iets "goeds" te kunnen nalaten. Dat hoorde ook een beetje in de jaren zeventig. Maar ik had een paard en het leek me lastig daarmee over de wereld te trekken. Liever zette ik het in de tuin van een mooi kantoor in een landelijke omgeving. Ik ben zelf geboren in Breukelen, in wat toen nog een plattelands-

gemeente was. Daarom heb ik ook voor Oudewater gekozen als vestigingsplaats. Het is een prachtige stad, een heksenwijkstraat. In de middeleeuwen konden zogenaamde heksen zich hier laten wegen om te bewijzen dat er niets met hun aan de hand was. Toen ik me hier als notaris vestigde, heb ik me voor de grap ook laten wegen. Nee, inderdaad, ik ben niet te licht bevonden.'

'Ik word bijna wekelijks geïnspireerd door mijn cliënten en zeker door hen die mij tegenspel bieden. Veel van mijn cliënten hebben een agrarisch bedrijf, het zijn mensen die heel goed weten wat ze doen en ze zijn over het algemeen juridisch goed geïnformeerd. Dat dwingt mij scherp te communiceren en heel analytisch naar een probleem te kijken. Dat vind ik leuk. Studeren vind ik leuk, zoals nu met de nieuwe successiewet bijvoorbeeld. Voor de estate planning trek ik ook mensen buiten de regio die zich graag goed willen laten adviseren over hun levensloop en hun nalatenschap. Het komt maar zelden voor dat het niet tot een gesprek komt, mensen in deze omgeving accepteren je om wie je bent. Ik vind het belangrijk een sfeer van rust en veiligheid te creëren, ik val nooit met de deur in huis. Dit kantoor is vroeger een stadsherberg geweest, dat is een mooi gegeven. Eerst een kopje koffie en wat praten, cliënten op hun gemak stellen. Daarom zit ik ook nooit aan het hoofd van de tafel. Ik wil tussen de mensen zitten. De mens is de bezieling.'

'Ik ben iemand die conflicten wil voorkomen. Door een akte kun je dat bereiken. Ik kan heel erg genieten van een moeilijk testament. Er komen steeds meer samengestelde gezinnen en dan moet je maatwerk kunnen leveren. Wij moeten als notarissen een gevoel opbouwen en dat bereik je vooral door te luisteren. Dat is typisch notarieel, luisteren. Een advocaat gaat veel eerder de verbale strijd aan, een notaris houdt eerst zijn mond. Ik heb nooit advocaat willen worden, echt nooit. Ik heb die partijdigheid niet in me.'

'Al rond 1600 was er in dit gebied een notaris actief. Ik zou het heel erg vinden als ik de laatste zou zijn. De familiepraktijk groeit, de estate planning ook. Maar de agrarische praktijk staat onder druk. In de vijftien jaar dat ik hier werk, zijn veel agrariërs gestopt en ik vrees dat die tendens doorzet. Er zijn minder agrarische overdrachten, minder ruilverkavelingen. Vorig jaar hadden we goede melkprijzen, dit jaar niet. Veel oude boerderijen zijn opgekocht door particulieren en de boeren die er nog zijn, houden hun vee op stal. Dat vind ik jammer. Naar mijn gevoel horen dieren in de wei. Dat hoort bij het Nederland waarvan ik houd.'

Monny (Maria Geertruida) Biemans-van Donkelaar (58) is notaris in Oudewater. Zij is getrouwd.

‘Onafhankelijkheid is de leidraad in mijn leven’

December is een maand van terugkijken en bespiegelen. In dit Notariaat Magazine vertellen daarom vier notarissen wat hen bezighoudt en wat hen bezielt.

TEKST Miek Smilde | FOTO Truus van Gog

‘Mijn moeder heeft mij, met hulp van haar zuster, alleen opgevoed. Ze vond het daarom wel een goed idee dat ik mijn middelbare school op een internaat doorbracht, te midden van mannen. Ik heb een prima tijd gehad op het katholieke jongensinternaat in Venlo bij de Paters Augustijnen. Die zijn vrij liberaal, hoor. Daarna ben ik bewust in Nijmegen gaan studeren, omdat ik bang was dat ik in Amsterdam nooit zou afstuderen. Eerst wiskunde, maar dat was geen succes. Mijn moeder heeft me toen laten testen en een oom van degene die de test afnam was notaris. Kennelijk paste ik in dat plaatje. Rustig, betrouwbaar. Sindsdien stond mijn keus vast.’
‘Na mijn studie werd het wel Amsterdam. Ik heb er zeventien jaar gewerkt, bij Lubbers en Van Dijk. Dat kantoor heeft mij erg gevormd.

Het eerste kantoor waar je gaat werken is bepalend voor de manier waarop je je als notaris ontwikkelt. Ik ben breed opgeleid, werkte veel met leeftijdsgenoten samen en het kantoor was zeer actief binnen wat toen nog de Broederschap heette. Bezielend, ja. Ik vind het zelf ook leuk om kandidaat-notarissen het vak te leren, het is heerlijk om te doceren. Wat dat betreft had ik ook leraar kunnen worden.’
‘Luisteren en vragen stellen, vragen stellen, vragen stellen. Dat is volgens mij de kern van het vak. Je moet eerst weten wat mensen echt zelf willen en vervolgens kun je gaan sturen. Jonge mensen vind ik altijd inspirerend. Die zijn zo heerlijk onbevangen en dan is het onze mooie taak hen toch wat realiteitszin mee te geven. Oudere mensen die een samenlevingscontract wilden, heb ik wel eens aangeraden om te trouwen. Ik heb op die manier een aantal huwelijken op mijn naam staan. Maar het kan ook anders, natuurlijk. Ik heb wel eens meegemaakt dat een man in de huwelijksvoorwaarden wilde laten opnemen dat zijn vrouw geen cent zou krijgen in geval van scheiding. Dat huwelijk is niet doorgegaan.’
‘Ik vind familierelaties belangrijk. Mensen die hun kinderen willen onterven, probeer ik wel eens op andere gedachten te brengen. Als mensen helemaal geen contact meer hebben met hun familieleden, bepaalt dat in hoge mate hun leven. Als notaris kun je wat dat betreft voor grote dilemma’s komen te staan. Iemand belt op en zegt: ‘Ik ben jarig en ik wil

nu een testament opmaken, want ik wil vandaag een einde aan mijn leven maken.’
Het is een kandidaat-notaris bij ons overkomen. Hij vroeg me wat we moesten doen en ik zei: ‘Vandaag in elk geval geen testament optmaken.’ Na een jaar heeft de man alsnog de keuze gemaakt. Dat kunnen we niet voorkomen natuurlijk. Maar we kunnen wel de dilemma’s signaleren en erover spreken. Bijvoorbeeld over de vraag wanneer iemand in geval van beginnende dementie nog bij machte is om een volmacht te geven. We hebben daar een protocol voor, maar het blijft een grijs gebied. Ik probeer in dergelijke gevallen te stimuleren een bewind aan de rechter te vragen in plaats van een volmacht te regelen. Niet om er zelf van af te zijn, maar om een objectief oordeel te krijgen. Het is makkelijker vast te stellen wat iemand niet meer kan, dan te bepalen wat hij nog wel kan.’
‘Onafhankelijkheid is wel de leidraad in mijn leven. Zo ben ik opgevoed en zo leiden we dit kantoor. Onafhankelijk en onpartijdig. Ik houd ervan een persoonlijke band op te bouwen met mijn cliënten, maar dat mag nooit ten koste gaan van mijn onpartijdigheid. Als partijen uit elkaar gaan en ze blijven allebei mijn cliënt, heb ik mijn werk goed gedaan. Dat is bevredigend.’

Jan van den Beld (58) is notaris bij Spek & Van den Beld notarissen in Leusden. Hij is getrouwd en heeft een zoon en twee dochters.

'Amsterdam is mijn ziel en zaligheid'

December is een maand van terugkijken en bespiegelen. In dit Notariaat Magazine vertellen daarom vier notarissen wat hen bezighoudt en wat hen bezielt.

TEKST Miek Smilde | FOTO Truus van Gog

Ik schrijf een column in het wijkblad *Westerpost*. Op die manier probeer ik het notariaat in gewone woorden toegankelijk te maken voor een breed publiek. Het is niet zo bon ton om simpel over zaken te schrijven, maar mijn zelfvertrouwen is inmiddels groot genoeg. Het kan me niet zo veel meer schelen wat anderen ergens van vinden, ik ben nou eenmaal een individualist. Op mijn site staat ook met zoveel woorden dat ik moeder en oma ben. Sommige mensen vinden dat niet professioneel, maar wat is professioneel? Toen ik in 1996 het plan indiende om een eigen kantoor te beginnen, vroeg de belastinginspecteur uit de commissie een beetje zenuwachtig of ik van plan was me als vrouw te profileren. "Ik wil me vooral als mijzelf profileren", heb ik toen geantwoord. Ik ben mijn werk.'

'Lex Komen was professor aan de Universiteit

van Amsterdam en gaf het vak privaatrecht in het eerste jaar dat ik rechten studeerde. Hij heeft me echt bezielt voor het vak. Opeens begreep ik waar rechten eigenlijk over ging. Later kwamen daar nog andere docenten bij, Henne Boskamp bijvoorbeeld, en Alexander Mohr. Van het notariaat had ik toen nog geen idee, de advocatuur leek me spannender. Ik ging advocatenstage lopen buiten Amsterdam, maar dat bleek geen goede keuze. Werken in het Gooi vergt een andere manier van omgang met mensen. Amsterdammers zijn ontzettend direct, en dat ben ik ook. Bovendien werd ik totaal aan mijn lot overgelaten, ik voelde me doodongelukkig. Mijn oude decaan raadde me toen het notariaat aan en zo kwam ik als civiel jurist terecht bij het toenmalige kantoor Van Steeg en Mekking op de Churchillaan. Ik struikelde bij wijze van spreken over de stofzuiger bij binnenkomst en ik was aangenomen. Helemaal thuis.'

'Amsterdam is mijn ziel en zaligheid. Geboren en getogen in de Leidsestraat. Ik heb jaren in het buitenland gewoond en heb daar veel van geleerd, maar hier ben ik thuis. Dat ik notaris in Amsterdam wilde worden, stond dus wel vast, maar bij mijn oude kantoor, dat inmiddels was gefuseerd, gingen de deuren dicht. Ik dacht dat ik goed werk deed, mijn omzet was prima. Maar blijkbaar volgde ik niet de mannelijke mores. Ook na de overstap naar een ander kantoor kwam ik er niet tussen. Weer zo'n manninging. Ik heb die apenrots nooit begrepen, het was een eenzaam gevoel.

Totdat een bedrijfsadviseur zei: "Meid, je bent veel te goed. Begin toch voor jezelf." Dat was nooit in mijn hoofd opgekomen.

Bovendien wilde ik niet de zesde notaris op de De Laressesstraat worden. Ik heb toen een kaart gekocht van de stad en met stickers aangegeven waar de notarissen zaten. In het centrum en in Oud-Zuid wemelde het ervan. Er zat er één in Oost, één in Noord en één in Buitenveldert. In Amsterdam Nieuw-West zat er niemand, terwijl de stad zich enorm had uitgebreid in die richting. Toen heb ik een ondernemingsplan geschreven ten behoeve van de toenmalige standplaatscommissie. *Notariskantoor de menselijke maat*, heette het plan. Dat heb ik in tienvoud ingediend bij de KNB en daar viel iedereen van zijn stoel. De KNB bepaalde immers altijd waar iemand notaris mocht worden en ik zei doodleuk: "Er moet een notaris in Amsterdam Nieuw-West komen en ik wil dat worden." Het heeft al met al nog twee jaar geduurd voordat ik groen licht kreeg en ik kon worden wie ik was: een echte buurtnotaris, midden in de wijk. Ik heb mijn eigen kantoor ontworpen tot en met deze tafel. Ik heb zelf de automatisering georganiseerd en een mappenstructuur bedacht waar ik nog steeds mee werk. Het was een heerlijk gevoel. Het allemaal zelf doen.'

Peggy Dukkers (61) is notaris te Amsterdam Nieuw-West. Ze is gescheiden en heeft een dochter, een zoon en een kleinzoon.